

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் பந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்க்ரு)

(மலர் - 27)

Jul (2) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

“ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 10
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 14
4. முமுக்ஷுப்படி 16
5. திருக்குறுந்தாண்டகம்.....22
6. திருமாலை 31

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 4)

மூன்றாம் கேள்வி - லகு அலகு உபாய ஸாத்ய ஸித்தோபாயம்

இப்போது உபாயம் (அடையப்பட வேண்டிய இலக்கினை அடையும் வழி, மார்க்கம்) பற்றிக் காண்போம். இந்தக் கேள்வி எழக் காரணம் என்ன? உயர்ந்த இலக்கை அடையும் வழியாக உள்ளது எது? கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் என மூன்று உள்ளனவே! இவற்றை ஒன்றாக, அனைத்தையுமே கடைப்பிடிக்க வேண்டுமா? அல்லது ஒன்றை முக்கியமாகக் கொள்வதற்கு மற்ற இரண்டையும் அதற்குத் துணையாகக் கொள்ளவேண்டுமா?

மேலும் உபாயம் என்பது மூன்றாகப் பிரிக்கப்படலாம் - ஸித்தஉபாயம், ஸாத்யஉபாயம் மற்றும் ஸாலம்பனஉபாயம் - என்பதாகும். இவற்றில் ஸித்தஉபாயம் என்பது பலன் அளிக்கவல்ல ஒரு தெய்வத்தை ஆராதித்துப் பலன் பெறுதல் என்பதாகும். இத்தகைய ஆராதனை என்பது இரண்டு வகைப்படும் - லகு (எளிய ஆராதனை) மற்றும் அலகு (கடுமையான ஆராதனை) என்பதாகும். ஆக இங்கு கேள்வி இரண்டாகக் கேட்டப்பட்டது ("ஸ்துவந்த: கிம்" என்பதும், "கம் அர்ச்சந்த:" என்பதும் ஆகும். இவற்றில் "கம் அர்ச்சந்த:" என்ற கேள்வி நான்காவது கேள்வி என்று கொள்ளப்படவேண்டும்). ஆக, இங்கு உள்ள கேள்வி - கிம் ஸ்துவந்த: - எந்த ஒரு தெய்வத்தை அவனது உயர்ந்த குணங்களைக் கூறி ஆராதிக்க வேண்டும் - என்பதாகும்.

நான்காம் கேள்வி - கம் அர்ச்சந்த:

கம் அர்ச்சந்த: - பக்தி மூலம் செய்யப்படும் அழ்ந்த ஆராதனை ஆகும். மானவா - மனிதர்களில் எந்தப் பிரிவினராக இருந்தாலும் சரியே. சூபம் - இந்த உலகில் பெறப்படும் நன்மைகளும், அதன் பின்னர் கிட்டும் உயர்ந்த நன்மையான பரமபதமும்.

ஐந்தாம் கேள்வி - பரமஸாத்ய உபாயம்

அடுத்து ஸாத்யஉபாயம் பற்றிக் கூறப்பட்டது. இந்த உபாயத்தில் பரம்பொருளை வாக்கு, மனம், உடல் மூலம் அடைவது பற்றிக் கூறப்பட்டது. பரம்பொருளின் கருணையை - ச்லோகம் (வாக்கு), த்யானம் (மனம்), மலர் இடுதல் (உடல்) மூலம் அடைவது பற்றிக் கூறப்பட்டது. இந்த மூன்றில் எது மிகவும் சிறந்தது என்ற கேள்வியே ச்லோகத்தில் - கோதர்ம: - என்று கேட்கப்பட்டது. செல்வம் என்பது ஆபத்தான நிலைமைக்கு உதவும் என்று பாதுகாக்கப்படுவது போன்று, இவை மூன்றில் எது மிகவும் முக்கியமானது என்று உம்மால் (பீஷ்மர்) ஆராயப்பட்டு, அறியப்பட்டது? (என்று யுதிஷ்டர் கேட்டார்)

ஆறாம் கேள்வி - ஸாலம்பன உபாயம்

அடுத்து ஸாலம்பனஉபாயம் பற்றிக் கேட்கப்பட்டது. இத்தகைய உபாயம் - ஸ்தோத்ரம், மந்த்ரம், மலர்கள், சந்தனம் முதலான வாசனைப் பொருள்கள் கொண்டு பின்பற்றப்படுவதாகும். இவற்றில், வாயினால் உச்சரிக்கப்படும் மந்திரங்கள் குறித்து - கிம் ஜபம் - என்ற கேள்வி எழுந்தது. அதாவது, "எந்த ஜபம் செய்வதன் மூலம் மனிதர்கள் ஸம்ஸாரம் என்ற பிறப்பு - இறப்பு பந்தம் நீங்கப் பெறுவார்கள்?", என்று கேட்கப்பட்டது. ஜபம் என்பது குறிப்பிடப்பட்ட விதிகளின்படி மந்திரங்களை உச்சாடனம் செய்வதாகும். கீழே உள்ள சில வரிகள் இதனை விளக்குகின்றன:

- மனுச்ம்ருதி (2-87) - ஜப்யேநைவ து ஸந்ஸித்யேத் ப்ராஹ்மணோ நாத்ர ஸம்சய: குர்யாதந்யத் ந வா குர்யாத் மைத்ரோ ப்ராஹ்மணா உச்சயதே - ஒரு அந்தணன் தனக்குத் தேவையான அனைத்தையும் ஜபம் மூலம் மட்டுமே பெற இயலும். இதில் எந்த ஐயமும் இல்லை. மற்ற கர்மங்களை அவன்

செய்தாலும் சரி, செய்யாமல் விட்டாலும் சரி. ஜபம் செய்யும் இத்தகைய அந்தணன் அனைவருக்கும் நண்பனாக உள்ளான்.

- மனுசம்ருதி (2-85) - த்ரவ்ய யஜ்ஞாத் ஜபோ யஜ்ஞோ விசிஷ்டோ தசாபிர்குணை: - செல்வம் முதலான பலவற்றைக் கொண்டு இயற்றப்படும் யாகத்தை விட, ஜபம் மூலம் செய்யப்படும் யஜ்ஞம் என்பது பத்து மடங்கு உயர்ந்தது.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (10-25) - யஜ்ஞாநாம் ஜப யஜ்ஞோ அஸ்மி - அனைத்து யஜ்ஞங்களில் நான் ஜப யஜ்ஞமாக உள்ளேன்.

ஆக வாக்கு, மனம், உடல் ஆகிய மூன்றின் மூலம் செய்யப்படும் கர்மங்களை விட, ஜபம் உயர்ந்தது ஆகும்.

ஜந்து: - ஜனனம் (பிறப்பு) என்ற தன்மைக்கு உட்பட்டது ஜந்து ஆகும். **ஜன்ம ஸம்ஸார பந்தநாத்** - ஜன்மம் என்பது கிழத்தன்மை, மரணம் கர்ப்பத்தில் இருத்தல், நரகவாசம் போன்றதாகும். ஸம்ஸாரம் என்பது கர்மம் இயற்றுதல் போன்றதாகும். **ஸம்ஸார:** - ஸம்ஸாரம் என்பது அறியாமை, புண்ணியபாவ கர்மங்கள் மூலம் ஏற்பட்ட வாசனை, அவற்றுக்கு ஏற்ப நடக்கவேண்டும் என்ற ஆசை, ப்ரக்ருதியுடன் உடலுக்கு உண்டான தொடர்பு போன்றவை ஆகும். பந்தநாத் என்பது பரமபதத்தை அடைய விடாமல் தடுக்கும் அனைத்துத் தடைகளும் ஆகும்.

முச்யதே - இந்தப் பதம், ஜபம் மூலம் விளையும் அனைத்துப் பயன்களையும் குறிக்கும். அனைத்துப் பயன்களும் விளைவிக்கவல்ல உபாயமாக ஜபம் உள்ளதால், இந்தக் கேள்வி அனைத்துப் பயன்களையும் பற்றிக் (மோக்ஷம் மட்டும் அல்லாமல்) கேட்டதாகவே கொள்ள வேண்டும். யுதிஷ்டிரர் தனது கேள்விகளில் - அசேஷண, ஸர்வஸ, லோகே மானவா சுபம் - போன்ற பதங்களைப் பயன்படுத்தினார். இதன் மூலம், யுதிஷ்டிரர் எப்போது தர்மம் செய்வது, தர்மம் செய்யத் தகுதி உள்ளவர் யார் போன்றவற்றை அறிந்தவராகவே உள்ளார் எனத் தெரிகிறது. இப்படிப்பட்ட தர்மங்களில் மிகவும் உயர்ந்தது எது என்று அறிய விரும்பியே யுதிஷ்டிரர் கேள்விகளைக் கேட்டார்.

இந்த ஆறு கேள்விகளுக்கும் பீஷ்மர் பதில் அளித்தார். ஆனால் யுதிஷ்டிரர் கேள்வி கேட்ட அதே வரிசையில் விடை தரவில்லை. உபேயம் (பரம்பொருள்) என்பதைத் தகுந்த உபாயம் மூலமே அடைய வேண்டும் என்பதாலும், உபேயம் என்பதைப் பற்றிய கேள்வி இறுதியாக உள்ளதாலும், பீஷ்மர் முதலில் உபாயம் பற்றிக் கூறத் தொடங்குகிறார். அதிலும் குறிப்பாக ஜபம் என்ற உபாயம் மூலம் தொடங்குகிறார்.

பீஷ்ம உவாச

**ஜகத் ப்ரபும் தேவதேவம் அநந்தம் புருஷோத்தமம்
ஸ்துவந் நாம ஸஹஸ்ரேண புருஷ: ஸததோத்தித:**

ஜகத் ப்ரபும் - உலகில் உள்ள அசையும் பொருள் மற்றும் அசையாப் பொருள்களின் ஸ்வாமியாக உள்ளவன்; **தேவதேவம்** - மனிதர்களை விட ஜப செல்வத்தில் உயர்ந்த தேவர்கள் எவ்விதம் மனிதர்களால் துதிக்கப்பட்டு, உயர்ந்தவர்களாகக் கொள்ளப் படுகின்றனரோ, அது போன்று இவன் மற்ற தேவர்களை விடத் தனது புகழில் உயர்ந்தவன்; **ஆனந்தம்** - இவனுடைய வைபவங்கள் எல்லையற்றது; **புருஷோத்தமம்** - மிகுந்த உயர்ந்த கருணை கொண்டவன்; **நாமஸஹஸ்ரேண** - ஜபத்தின் ஆதாரமாக அவனது திருநாமங்கள் உள்ளன; **ஸ்துவந்** - பகவானைத் துதிப்பது மட்டுமே நமது துன்பங்களை நீக்கவல்லதாகும். ச்லோகம் 6-ல் உள்ள ஸர்வதுக்காதிகோ பவேத் என்பதற்கும் தொடர்பு உண்டு.

அவனைத் துதித்தல் என்பது, நமது அனைத்து துயரங்களையும் நீக்கவல்லது என்பதே இங்கு கூறப்பட்டது. யார் இவ்விதம் துதிக்கிறார்கள் என்றால் - **புருஷ:** - சேதனர்கள்; இவர்கள் மேலே கூறப்பட்ட முறைகளைப் பின்பற்றி, அதனால் உயர்ந்த பலன்களை அடையவல்ல ஞானம் கொண்டவர்கள் என்று கருத்து. எப்போது துதிக்கவேண்டும் என்றால் - **ஸததோத்தித:** - எப்போதும் துதித்தபடி இருத்தல் வேண்டும். இதன் காரணம், பகவானின் நினைவு எப்போது இருப்பதனால் பக்தனுக்கு மகிழ்வும் ஆனந்தமும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இந்த நிலை மாறும்போது துயரம் உண்டாகிறது. உதாரணமாக தைத்திரீய உபநிஷத் (1-7) கீழே உள்ள வரிகளைக் கூறுகிறது:

யதா ஹி ஏவ ஏஷ ஏதஸ்மின் அத்ருச்ய அநாத்மயே அநிருக்தே அநிலயநே அபயம் ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே அத ஸ: அபயம் கதோ பவதி யதா ஹி ஏவ ஏஷ ஏதஸ்மின் உதரமந்தரம் குருதே அத தஸ்ய பயம் பவதி

இதன் பொருள் - ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளதன் காரணமாக ஒருவனுக்குப் பயம் உண்டாகலாம். அந்த நேரத்தில் அவன் - கண்களால் கான இயலாதவனும், சரீரம் அற்றவனும், வர்ணிக்க முடியாதவனும் வேறு எதனையும் சார்ந்து இல்லாதவனும் ஆகிய பகவானைப் பற்றியவுடன், பயம் நீங்கப் பெற்றுவிடுகிறான். ஆனால் தனக்கும் பகவானுக்கு சிறிதளவு இடைவெளி ஏற்படுத்திக் கொண்டாலும், அவனை ஸம்ஸார பயம் மீண்டும் சூழ்ந்து விடுகிறது.

இது போன்று கீழே உள்ள பல வரிகளும் உற்று நோக்கத் தக்கவை ஆகும்.

- கருட புராணம் (222-22) - யத் முஹூர்த்தம் சஷணம் வா அபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே ஸா ஹாநிஸ்தந்மஹ்ச்சித்ரம் ஸ ப்ரபந்தி: ஸா ச விக்ரியா - எந்த ஒரு நொடிப் பொழுதேனும் வாசுதேவன் நமது மனதில் இல்லாமல் இருந்தாலும், மிகுந்த சோதனை வந்து சேர்ந்துவிடும். அந்த நேரத்தில் தவறான எண்ணங்களும், வஞ்சனையும் தலை தூக்கிவிடும்.
- வரம் ஹுதவஹ ஜ்வாலா பஞ்ஜராந்தவ்யேர்வஸ்திதா: ந ஸௌரி சிந்தா விமுக ஜன ஸம்வாஸவைசஸம் - நான்கு புறங்களிலும் பற்றி எரியும் நெருப்பின் நடுவே உள்ள கூண்டில் அமர்வது என்பது, நாராயணன் பக்கம் சிந்தனை வைக்காத மனிதர்களின் நடுவே உள்ளதை விடச் சிறந்தது.
- ஏகஸ்மின் அபி அதிக்ராந்தே முஹூர்த்தே த்யான வர்ஜிதே தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ப்ருசம் - பகவானைப் பற்றிய சிந்தனை இல்லாமல் ஒரு நொடிப்பொழுது இருந்தாலும், அவன் தன்னை ஒரு திருடன் கொள்ளையடித்துவிட்டது போன்று அழவேண்டும்.

இப்படியாக ஸாத்ய உபாயங்களுள் ஜபம் என்று கூறப்படும் ஆலம்பன உபாயம் விளக்கப்பட்டது.

தமேவ சார்ச்ச்யந் நித்யம் பக்த்யா புருஷ அவ்யயம் த்யாயந் ஸ்துவந் நமஸ்யம்ச்ச யஜமாநஸ்தமேவ ச

இந்த ஐந்தாவது ச்லோகம் மூலம் யாரை உபாசிக்க வேண்டும் என்ற நான்காவது கேள்விக்கான விடை தரப்பட்டது. இதன் காரணம், அர்ச்சனை மற்றும் ஸ்தோத்ரம் ஆகிய இரண்டுமே இங்கு முதன்மையாகக் கருதப்பட்டது. ஆகவே அடுத்து விடை அளிக்க வேண்டிய ஐந்தாவது கேள்வியைச் சற்று தள்ளி வைத்துவிட்டு, அர்ச்சனை மற்றும் ஸ்தோத்திரம் ஆகியவை குறித்து உள்ள மூன்று மற்றும் நான்காவது கேள்விக்களுக்கான பதிலை முதலில் கூற விழைகிறார். முதலில் அர்ச்சிக்கத் தகுந்தவன் யார் என்பதையும், அவனை அர்ச்சிக்கும் விதத்தையும் விளக்குகிறார்.

கடந்த ச்லோகத்தில் ஜபம் செய்வதற்கு யார் விஷயமாக உள்ளானோ அவனே அர்ச்சிக்கத் தகுந்தவனும் ஆவான். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளும் கூறுகின்றன:

- மஹாபாரதம் ஸபா பர்வம் (38-21) - தமிழ ஸர்வ ஸம்பந்நம் ஆசார்யம் பிதரம் குரும் அர்ச்சயமர்சிதும் இச்சாம: ஸர்வே ஸம்பந்துமர்ஹத - தூய்மையானவனும், அனைவருக்கும் ஆசார்யனும், முதல் குருவும் ஆகிய

க்ருஷ்ணனை நாங்கள் வணங்க உள்ளோம். அவனே வணங்குவதற்குத் தகுதி உள்ளவன். இதனை அனைவரும் ஏற்க வேண்டும்.

- மஹாபாரதம் ஸபா பர்வம் - தஸ்மாத் பூஜ்யதம் நாந்யமஹம் மன்யே ஜனார்த்தனாத் - ஜனார்த்தனனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் வணங்கப்படும் தகுதி இல்லை.
- மஹாபாரதம் மோக்ஷ பர்வம் (342-36) - ப்ராஹ்மணம் சிதிகுண்டம் ச யாச்ச அந்யா தேவதா: ஸ்ம்ருதா: ப்ரதிவ்ருத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம் - ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்ட இதர தேவதைகளான ப்ரம்மனையும், ருத்ரனையும் அறிவுள்ளவர்கள் வணங்கமாட்டனர்; அவர்களால் பெறக்கூடிய பலன்கள் அற்பமே ஆகும்.
- ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (7-23) - அந்தவந்து பவே தேஷாம் இதி ச - மற்ற தேவதைகளை ஆராதிப்பதன் மூலம் கிட்டும் பலன்கள் அற்பமானதே.

புருஷம் - பபுண்டரீகாஷஷன் - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவன் - என்றார்; **அவ்யயம்** - எத்தனை அனுபவித்தாலும் அவனது கல்யாண குணங்கள் வளர்கின்றதே அல்லாமல் குறைவதில்லை, அவனுக்கு ஏற்றபடி அவை வளர்கின்றன; **அர்ச்சயந்** - பக்தி யோகத்தில் ஈடுபட்ட ஒருவன், இதன் மூலம் அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ளவன்; **நித்யம்** - எப்போதும் என்று பொருள். ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையில் (10-9) - மத் சித்தா மத்கதப்ராணா: - என் சிந்தனை இல்லாமல் நொடிப்பொழுது கூட உயிர் தரிக்க இயலாதவன் - என்றான் அல்லவா? இது போன்று அவனை விட்டு ஒரு நொடியும் பிரியாமல் உள்ளவன்; **பக்த்யா** - "அவன் எனது எஜமானன், நான் அவன் அடிமை" என்ற எண்ணம் மேலிட அவன் மீது கொள்ளும் அன்பு கூறப்பட்டது. இது தவிர மேலும் கூறுகிறார்; **த்யாயந்** - அவனது உயர்ந்த திருக்கல்யாண குணங்களை எப்போதும் த்யானித்தபடி இருத்தல் வேண்டும். இந்தக் குணங்கள் இடைவிடாமல் பெருகி நிற்கும் அமிர்தம் போன்று இனிமையாகவும், ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் துயரங்கள் அனைத்தையும் நீக்கவல்லவையாகவும் உள்ளன. இது தவிர மேலும் கூறுகிறார்; **ஸ்துவந்** - அவனது குணங்களை எப்போதும் த்யானம் செய்த மயக்கத்தால் ஏற்படும் இன்பம் காரணமாக மகிழ்ச்சி பெருகி நிற்கிறது. இதனால் மயிர்கூச்சல் எடுத்து, வாயின் மூலம் சொற்கள் வெளிவராமல் தழுதழுக்க, கண்கள் பனிக்க, அவன் குணங்களை இடைவிடாது சங்கீர்த்தனம் செய்ய வேண்டும். இது தவிர மேலும் கூறுகிறார்.

நமஸ்யந் - இத்தகைய பக்தி காரணமாக மமகாரம் தொலைந்து (நான், எனது போன்ற எண்ணங்கள்), அஹங்காரத்தின் வடிவமாக உள்ள தன்னை, அவனது தாமரை போன்ற திருவடிகளில் கிடத்தவேண்டும். அப்போது அவனிடம், "இதுவரை எனது என்று எவற்றை நான் எண்ணி வந்தேனோ, அவை அனைத்தும் உனதே" என்று கூறியபடி சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இது தவிர மேலும் கூறுகிறார்.

யஜமான - இவ்விதம் தன்னை அவனிடம் சமர்ப்பித்தவுடன் அவன் நம்மை ஏற்றுக் கொண்டு விடுகிறான். இப்படியாக அவன் நமக்குச் செய்த பெரிய உதவிக்குத் (மஹா உபகாரம்) தகுந்த நன்றி (ப்ரதி உபகாரம்) செலுத்த நம்மிடம் ஏதும் இல்லையே என்று பரபரக்கவேண்டும். இத்தகைய பரபரப்பு, உண்மையான ஆழ்ந்த பக்தி ஆகியவற்றுடன் அவனுக்கு ஏற்ற அர்க்யம் (மரியாதையுடன் விடும் தண்ணீர்), மலர்கள், மதுபர்க்கம் (தேன்) என்று கூறப்படும் ஒளபசாரிகம் (முறைப்படி), ஸாம்ஸ்பரிசிகம், ஆப்யவஹாரிகம் (உண்ணக்கூடியவை) ஆகியவற்றை அளிக்கவேண்டும். இவற்றை, அவனுடைய பணிவிடைகளுக்காகவே உள்ள நமது உடல் கொண்டு, மிகவும் பக்தியுடன் அன்றாடம் செய்து வரும்போது, நாம் ஸம்ஸாரப்பிடியில் இருந்து விடுபட்டுவிடுவோம்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 27)

அதிகாரணம் -14 - அக்ஷரத்யதிகாரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - தாழ்வுகளால் தீண்டப்படாமல் உள்ள ப்ரஹ்மத்தின் மேன்மை என்பது அனைத்து வித்யைகளிலும் ஓதப்படவேண்டும் என்று நீரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-33 அக்ஷரதியாம் து அவரோத: ஸாமாந்ய தத்பாவாய்யாம் ஒளபஸதவத் தத் உக்தம்

பொருள் - ப்ரஹ்மத்திற்குக் கூறப்படும் குணங்கள் பற்றிய அறிவானது அனைத்து வித்யைகளிலும் உள்ளது. காரணம், அந்தக் குணங்கள் பொதுவானதாகவும், அனைத்து இருப்பதாலும் ஆகும். பூர்வமீமாம்ஸையில் உபஸத்து பற்றி இப்படியே கூறப்பட்டது.

விஷயம் - ப்ருஹதாரண்யகத்தில் (3-8-8, 9) - ஏதத் ஏவ தத் அக்ஷரம் கார்க்கி ப்ராஹ்மணா அபிவதந்தி அஸ்தூலம் அந்நு அஹரஸ்வம் அதீர்க்கம் அலோஹிதம் அஸ்நேஹம் அச்சயம் அதம: அவாயு அநாகாசம் அஸங்கம் அரஸம் அகந்தம் அசக்ஷுஷ்கம் அச்ரோத்ரம் அவாக் அமந: அதேஜஸ்கம் அப்ராணம் அஸுகம் அமாத்ரம் அனந்தர அபாஹ்யம் ந தத் அக்ஷாதி கிஞ்சந ஏதஸ்யா வா அக்ஷரண்ய ப்ரசாஸநே சார்க்கி ஸூர்யா சந்த்ரமஸௌ வித்ருதௌ திஷ்டத: - கார்க்கி! இந்த அக்ஷரப்ரஹ்மம் என்பதே ஆகாயத்திற்கு ஆதாரமாக உள்ளது; ஸ்தூலமாக உள்ளதை விட வேறுபட்டது; அணுவிலும் மாறுப்பட்டது; குட்டையாகவும் நெட்டையாகவும் உள்ளதை விட மாறுபட்டது; சிகப்பு போன்ற பல நிறங்களை விட மாறுபட்டது; நிழல், இருள், வாயு, ஆகாயம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; ஸ்பர்சம், ரஸம், மணம், ரூபம், சப்தம் ஆகிய புலன் விஷயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; இவற்றை உணர்ந்து கொள்ளும் இந்த்ரியங்களைவிட வேறுபட்டது; மணம் உள்ளது, தேஜஸாக உள்ளது, ப்ராணனுடன் உள்ளது, சுகம்

உள்ளது ஆகிய பொருள்களை விட வேறுபட்டது; அளவுடன் கூடியவற்றை விட மாறுபட்டது; உள்ளும் புறமும் உடையவை எனப்படும் பொருள்களை விட மாறுபட்டது; இது எதனையும் உண்பதில்லை, இதனையும் உண்ண இயலாது; இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தாலேயே சூரியனும் சந்திரனும் தாங்கப்படுகின்றனர் - என்று கூறப்பட்டது. இது போன்று முண்டக உபநிஷத் (1-1-5) - அத பரா யயா தத் அக்ஷரம் அதிகம்யதே யத் தத் அரேச்யம் அக்ராஹ்யம் அகோத்ரம் அவர்ணாம் அசக்ஷு: ச்ரோத்ரம் தத் அபாணிபாதம் - உபஸனத்தால் அக்ஷரப்ரஹ்மம் அடையப்படுகிறது; ஞானஇந்த்ரியங்களால் அடைய இயலாதது, கர்ம இந்த்ரியங்களால் அறிய இயலாதது; குலம் அற்றது, வர்ணம் என்னும் ஜாதிகளில் சிக்காதது; இந்த்ரியங்கள் அற்றது; காலதேசத்தால் அளவுபடாதது - என்று முழங்கியது.

சந்தேகம் - அக்ஷரம் என்னும் பத்ததால் கூறப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தின் தன்மைகளான "ஸ்தூலமாகவும் இல்லாதது (அஸ்தூலத்வம்)" முதலான தன்மைகள், அனைத்து வித்யைகளிலும் படிக்கப்படவேண்டுமா? அல்லது எந்த உபநிஷத் பகுதியில் உள்ளதோ அங்கு மட்டும் படிக்கப்பட வேண்டுமா? இதில் ஏது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - எந்த வித்யைகளில் படிக்கப்பட்டனவோ அங்கு மட்டுமே அந்தத் தன்மைகள் கொள்ளப்பட வேண்டும். ஏன்? ஒரு வித்யையில் படிக்கப்பட்ட தன்மைகளை மற்றொரு வித்யையில் படிக்கவேண்டும் என்று கூறுவதற்கு எந்த ப்ரமாணமும் இல்லை. ஆனந்தம் போன்ற தன்மைகள் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்துவது போன்று, இவையும் உணர்த்தவல்லவை என்று கூற எந்த ப்ரமாணமும் இல்லை. ஆகவே, ஆனந்தம் போன்ற ஸ்வரூப குணங்கள் மூலமாக நிருபிக்கப்பட்ட ப்ரஹ்மத்திடம், ஸ்தூலமாக இருத்தல் போன்ற உலகியல் குணங்கள் இல்லை என்று இஷ்டி வித்யைகளில் மட்டுமே படிக்கப்படவேண்டும் அல்லாமல் அனைத்து வித்யைகளிலும் அல்ல.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதம் ஆகும். அக்ஷரப்ரஹ்மத்திடம் படிக்கப்படும் "ஸ்தூலமாக இல்லாமை" போன்ற தன்மைகளை அனைத்து ப்ரஹ்மவித்யைகளிலும் படிக்கவேண்டும். ஏன்? அக்ஷரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து கொள்ளவும், ப்ரஹ்மம் பொதுவாக உள்ளதாலும், இப்படியே அனைத்து வித்யைகளிலும் படிக்க வேண்டும்.

ஒரு பொருளின் ஸ்வரூபத்தை உணர்த்தவல்ல தனித்தன்மைகளைக் கொண்டு மட்டுமே அந்தப் பொருளை நன்கு உணர இயலும். ஆனந்தம் போன்ற தன்மைகள் மட்டுமே கொண்டு ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிய இயலாது - காரணம், அந்தக் குணங்கள் ஜீவனுக்கும் பொருந்தும். ஜீவாத்மா தனது இயல்பாகவே தாழ்வான தன்மைகளுக்கு எதிர்த்தட்டாகவும், தோஷங்கள் அற்றவனாகவும் உள்ளான்.

ஆயினும் அவனுக்கு அத்தகைய தாழ்வுகளுடன் கர்மம் காரணமாகத் தொடர்பு உள்ளதால், அவற்றால் பிணைக்கப்பட்டே உள்ளான். இத்தகைய ஜீவாத்மாக்கள் உள்ள உலகின் இயல்பான தன்மையான "ஸ்தூலமாக இருத்தல்" போன்றவைகளுக்கு ப்ரஹ்மம் எதிர்த்தட்டாக உள்ளது. ஆகவே, "ப்ரஹ்மம் தனித்தன்மைகள் கொண்டது" என்று உணர்ந்தவன், அத்தகைய ப்ரஹ்மமானது அஸ்தூலத்வம் போன்ற தனித்தன்மைகளுடன், ஆனந்தம் முதலான குணங்களும் கொண்டது என்றே படிப்பான். எனவே ஆனந்தம் முதலான குணங்கள் எப்படி ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிய உதவுகின்றனவோ அது போன்று, அஸ்தூலத்வம் முதலானவையும் உதவுகின்றன. எனவே இவற்றை அனைத்து வித்யைகளிலும் படிக்கவேண்டும்.

ஒரு பொருளின் ஸ்வரூபத்தை அறிய உதவும் தன்மைகள், அந்தத் தன்மைகளை உடைய பொருளைப் பின்தொடர்ந்து உள்ளன என்பதற்கு ஓர் உதாரணம் கூறுகிறார். தாண்டய மஹா ப்ரஹ்மணத்தில் (21-10-11) - அக்நிர் வை ஹோத்ரம் வே—அக்னியே! ஹோமம் செய்யும் எனது செயலை அறிவாயாக - என்று ஒரு வரி உள்ளது. இது ஸாம வேதத்தில் உள்ளது. ஆகவே இந்த மந்த்ரம் ஸாமவேத விதிகளின்படி உரத்த குரலில் ஓதப்பட வேண்டும். ஆனால் இதே வரியானது யஜுர் வேதத்திலும் உள்ளது. அங்கு தாழ்ந்த குரலில் இது ஓதப்பட வேண்டும் என்று விதி உள்ளது. ஆக, இந்த இரண்டு விதமான கருத்துக்கள் உண்டானபோது (உரத்த குரலில் கூற வேண்டுமா? தாழ்ந்த குரலில் கூற வேண்டுமா?), குறிப்பிட்ட மந்த்ரம் ஸாம வேதத்தில் இருந்தாலும், யஜுர் வேதத்தில் ஓதப்படும்போது அதற்கான விதிப்படி தாழ்ந்த குரலிலேயே ஓதப்பட வேண்டும் என்றே முடிவானது. இது போன்று ப்ரஹ்மத்தின் அஸ்தூலத்வம் போன்று தன்மைகள் சில வித்யைகளில் இருந்தாலும், அவை அனைத்திலும் ஓதப்படவேண்டும். இதனை பூர்வமீமாம்ஸை (3-3-9) - குணமுக்ய வ்யதிக்ரமே தத் அர்த்தத்வாத் முக்யேந வேத ஸம்யோக - அங்கத்திற்கும் ப்ரதான முறைக்கும் விரோதம் உண்டானால், ப்ரதானமான கருத்தே எடுக்கப்பட வேண்டும், காரணம் அங்கம் என்பது ப்ரதானத்திற்காகவே உள்ளது - என்றது காண்க.

பூர்வபக்ஷம் - நீங்கள் கூறுவது போன்று ப்ரஹ்மத்திடம் அனைத்து குணங்களும் உள்ளதாலும், அனைத்து வித்யைகளிலும் இப்படிப்பட்ட ப்ரதான குணம் கொண்ட வஸ்துவையே படிக்கப்பட வேண்டும் என்பதாலும், அனைத்து வித்யைகளிலும் ப்ரஹ்மத்தின் அனைத்து குணங்களையும் படிக்கவேண்டும் என்றே வைத்துக் கொள்வோம். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-2) - ஸர்வகர்மா ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: - அனைத்து கர்மங்களையும் நியமிப்பவன், அனைத்து நறுமணங்கள் உடையவன், அனைத்து சுவைகளும் உடையவன் - என்ற வரிகள் காண்க. உங்கள் கருத்தின்படி, இந்த வரி கூறுகிற அனைத்து தன்மைகளும், அனைத்து இடங்களிலும் படிக்கப்பட வேண்டும் என்றாகிறது. அப்படி என்றால், அந்தந்த வித்யைகளில் சிறப்பாகப்

படிக்கப்பட வேண்டியவை என்று ஏதும் இல்லாத குழப்பம் வந்துவிடும் அல்லவா (அடுத்து சூத்திரம் பதில் தருகிறது)?

3-3-34 இயத் ஆமநநாத்

பொருள் - அத்தனை குணங்களும், காரணம் - அறியப்படுவதால் ஆகும்.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள பூர்வபசுஷத்திற்கு உரியது) - ஆமநநம் = தனித்தன்மையுடன் கூடிய த்யானம், அதனையே எண்ணி இருத்தல். அஸ்தூலம், ஆனந்தம் போன்ற தன்மைகள் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கும் தன்மைகளாக உள்ளன. சேதனர்களைக் காட்டிலும் ப்ரஹ்மம் வேறுபட்டது என்று உணர்த்த இந்தத் தன்மைகள் படிக்கப்படவேண்டும். இவை படிக்கப்படவில்லை என்றால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை அறிய இயலாது. ஆகவே இவற்றை அனைத்து வித்யைகளிலும் படிக்கவேண்டும். ஆனால் ஸர்வகர்மா போன்ற தன்மைகள் ப்ரஹ்மத்தை மட்டுமே சார்ந்து உள்ளதால், அந்தந்த வித்யைகளில் படித்தாலே போதுமானது.

அசுஷரத்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 27)

9. உபாயவிபாகாதிகாரம்

(மோக்ஷ உபாயங்களில் உள்ள வகைகள்)

உபாய: ஸ்வப்ராப்தே: உபநிஷத் அதீத: ஸ பகவாந்
ப்ரஸத்தயை தஸ்ய உக்தே ப்ரபதந நிதித்யாஸந கதீ
ததாரோஹ: பும்ஸ: ஸுக்ருத பரிபாகேண மஹதா
நிதாநம் தத்ர அபி ஸ்வயம் அகில நிர்மாண நிபுணா:

பொருள் - எம்பெருமானை அடையும் உபாயம் எம்பெருமானே என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன. அவனது அனுக்ரஹத்தைப் பெறும் மார்க்கங்களாகப் பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டும் கூறப்பட்டுள்ளன. இப்படிப்பட்ட பக்தி மற்றும் ப்ரபத்தி மார்க்கங்களில் ஒருவன் ஈடுபடுவதற்கு, அவனுடைய பூர்வகர்ம புண்ணியமே காரணமாக உள்ளது. ஆயினும், அனைத்தையும் படைக்கவல்ல எம்பெருமானே காரணமாக உள்ளான்.

உபாயம் உபேயம்

இவர்களுக்கு கர்த்தவ்யமான உபாயமாவது ஒரு ஜ்ஞாநவிகாஸ விசேஷம். இத்தாலே ஸத்யமாய் ப்ராப்திரூபமான உபேயமாவது ஒரு ஜ்ஞாநவிகாஸ விசேஷம். இவற்றில் உபாயமாகிற ஜ்ஞாந விகாஸ விசேஷம் கரண ஸாபேக்ஷமுமாய் சாஸ்த்ர விஹிதமுமாய் ஸத்யத்வாதிகளான ஸ்வரூபநிரூபகதர்மங்கள் அஞ்சோடே கூடின அவ்வோ வித்யாவிசேஷ ப்ரதிநித்ய குணாதிகளிலே நியதப்ரஹ்ம விஷயமுமாயிருக்கும். உபேயமாகிற ஜ்ஞாநவிகாஸ விசேஷம் கரண நிரபேக்ஷமுமாய் ஸ்வபாவ ப்ராப்தமுமாய் குண விபூத்யாதிகள் எல்லாவற்றாலும் பரிபூர்ணப்ரஹ்ம விஷயமுமாயிருக்கும்.

விளக்கம் - முழுக்ஷுக்களால் செய்யவேண்டிய உபாயமானது, ஒரு வகையான ஞான மலர்ச்சி ஆகும். இத்தகைய உபாயம் மூலமாக அடையப்படுகிற வஸ்துவானது (உபேயம்) மற்றொரு வகையான ஞான மலர்ச்சி ஆகும். இவற்றில் உபாயமாக இருக்கின்ற ஞான மலர்ச்சி என்பது இந்திரியங்களை எதிர்பார்ப்பதாக உள்ளது என சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. இந்த உபாயமானது ஸத்யம் முதலான ஐந்து தன்மைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்மத்தையே இலக்காகக் கொண்டுள்ளது. இந்தத் தன்மைகள் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதாக உள்ளன. பல ப்ரஹ்மவித்யைகளில் கூறப்பட்டுள்ள தன்மைகளுடன் கூடியதாகவும் உள்ளன. ஆனால், உபேய ஞான மலர்ச்சி என்பது ஞான இந்திரியங்களின் துணையின்றி இயங்குகிறது. இது ஜீவன்களுக்கு இயற்கையாகவே உள்ளதாக இருக்கும். அனைத்து குணங்களுடனும் விபூதிகளுடனும் கூடிய ப்ரஹ்மத்தை இலக்காகக் கொண்டு இது உள்ளது.

**உபாஸிதகுணாதேர்யா ப்ராப்தாவப்யவஹிஷ்க்ரியா
ஸா தத்க்ரதுநய க்ராஹ்யா ந ஆகாராந்தர வர்ஜநம்**

பொருள் - தத்க்ரது ந்யாயம் என்பது பகவத் அனுபவ காலத்தில், த்யானம் முதலானவை விலகாமல் உள்ளன என்று தெரிவிக்கிறதே அல்லாமல், மற்ற எதனையும் விடும்படிக் கூறவில்லை.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 27)

143. ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

அவதாரிகை - உபாய உபேய நிஷ்டருக்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறார் - ரக்ஷகத்வ போக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும் - என்று.

விளக்கம் - எம்பெருமானை உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் பற்றி உள்ள நமக்கு ஏற்றபடி அவனது திருமேனியில் உள்ள இரண்டு தன்மைகளைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ரக்ஷண பரிகரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடுங் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றுக்கையாலும் “அணியாராழியுஞ்சங்கமுமேந்தும்”, “முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ” என்கிறபடியே அவை தானே அழகுக்கு உடலாய்; வைத்தஞ்சல் என்று கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஓரொன்றே அழகுக்கு எல்லை நிலமாயிருக்கையாலே போக்யத்வம் தோற்றுக்கையாலும். இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாஸிக்கும் என்கை. ஆக நாராயண பதார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - அடியார்களின் விரேதிகளை அழிப்பதற்கு உதவுகின்ற திவ்ய ஆயுதங்கள், நீண்ட கீரீடம் என்பது இவனே அனைத்தையும் காப்பவன் - என்ற இரு நிலைகளும் இவனது காக்கும் தன்மையை விளக்குகின்றன. திருவாய்மொழி (8-3-6) - அணியாராழியுஞ்சங்கமுமேந்தும், திருவாய்மொழி (3-1-1-) - முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மேலே கூறப்பட்ட திவ்ய ஆயுதங்களும், நீண்ட கீரீடமும் அவனுக்கு அழகான ஆபரணங்களாகவும் இருக்கின்றன. மேலும் அஞ்சேல் என்று காண்பிக்கின்ற

அபயஹஸ்தமும், மலர்ந்த திருமுகமும், மலர்ந்த புன்னகையும் ஆசனபத்மத்தில் அழுத்தமாக நிற்கின்ற திருவடிகளும் - இவை ஒவ்வொன்றும் எல்லையற்ற அழகுடன் இருக்கின்றன. இவை அவனது இனிமையை வெளிப்படுத்துகின்றன. இப்படியாக ரக்ஷகத்வம், போக்யத்வம் ஆகிய இரண்டும் அவன் திருமேனியில் வெளிப்படுகின்றன. இப்படியாக நாராயணை என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச்செய்தார்.

144. சரணை - திருவடிகளை.

அவதாரிகை - இனி சரணை என்கிற பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் - சரணை திருவடிகளை - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து சரணை என்று பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்கின்றார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக இல்லை.

145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை - இந்த த்விவசனத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதனை இரு விதமாகக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது சரணை என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத்தால், "இணைத்தாமரையடி" என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்து வைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாய பூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது - என்கை.

விளக்கம் - பெரிய திருமொழி (1-8-3) - இணைத்தாமரை அடி - என்று கூறுவது போல இரண்டு தாமரை மலர்களை ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து வைத்த அழகை, சரணை என்ற பதம் கூறுகிறது. சரணை என்பது இருமையில் உள்ளதாலும், இருமை என்பது இரண்டுக்கு மேல் இல்லை என்பதாலும், இந்தப் பதம் எம்பெருமான் வேறு எந்த உதவியையும் எதிர்பாராதவன் என்று உணர்த்துகிறது.

146. பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி, உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் குணாதிக்யத்தை அருளிச் செய்கிறது - பிராட்டியும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - உபாயமாக உள்ள திருவடிகளின் குணத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஸ்ரீமத் பதத்திலே புருஷகாரபூதையாகச் சொன்ன பிராட்டியும், அவள் தானே சிதகுரைக்கிலும் “என்னடியார் அது செய்யார்” என்னும்படி நாராயண பதத்திற் சொன்ன குணவிசிஷ்டனான அவனும் கைவிடிலும் - திருவடிகள் தன் வைலக்ஷண்யத்தாலே துவக்கிக் கொள்ளுகையாலே கைவிடாது; “வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்” என்கிறபடியே பற்றினாரை நழுவவிடாதே திண்மையையுடைத்தாயிருக்கும் -என்கை.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத் என்ற பதத்தின் மூலம் சிபாரிசு செய்பவளாகக் கூறப்பட்ட பெரியபிராட்டி அடியார்கள் மீது குற்றம் சுமத்தக்கூடும். இப்படியாக அவளே குற்றம் கூறினாலும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-9-2) - என்னடியார் அது செய்யார் - என்று அவள் சுமத்தும் குற்றத்தை எம்பெருமான் குணமாகக் கொள்வான். இதனையும் விடுத்து எம்பெருமானும் குற்றம் சுமத்தக்கூடும். இதனால் அவன் ஒருவனை கைவிடக்கூடும். அப்படிப்பட்ட ஒருவனையும், திருவடிகள் கைவிடாமல் பிடித்துக்கொள்ளும். திருவாய்மொழி (1-2-10)- வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னைப் பற்றினாரைக் கைவிடாமல் உறுதியுடன் பிடித்துக்கொள்ளும் தன்மையுடன் எம்பெருமானின் திருவடிகள் உள்ளன.

147. சேஷிபக்கல் சேஷபுதன் இழியும்துறை; ப்ரஜை முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே

அவதாரிகை - இந்த குணாதிக்யத்தைப் பற்றவுமன்றிக்கே, இவன் தன் ஸ்வரூபாநுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகையென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார் - சேஷிபக்கல் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - திருவடிகளுக்கு உள்ள குணம் காரணமாக மட்டுமே அல்லாமல், தன்னுடைய அடிமைத் தன்மையை எண்ணியும் ஜீவன் எம்பெருமானின் திருவடிகளில் விழவேண்டும். இதனை ஓர் உதாரணம் மூலம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க இழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபாநு குணமாக இழியந்துறை திருவடிகள்; ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாப்போலே.

விளக்கம் - எஜமானனாக உள்ள எம்பெருமானை அண்டுவதற்காகச் செல்லும் ஜீவன், தனது அடிமைத் தன்மையை எண்ணி எம்பெருமானின் திருவடிகளிலேயே விழவேண்டும். இது எப்படி உள்ளது என்றால் - அழுகின்ற கைக்குழந்தையானது, தனது தாயின் அனைத்து உறுப்புகளையும் விட்டுவிட்டு, அவளது ஸ்தனங்களில் தனது வாயை வைப்பது போன்றதாகும்.

148. இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், குணப்ரகாசகமுமாய், சிசுபாலனையும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக் கொள்ளுந் திருமேனி நினைக்கிறது.

அவதாரிகை - திருவடிகளைச் சொன்ன இது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம் என்கிறார், மேல் - இத்தால் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - சரணை என்ற பதம் மூலம் திருவடிகளைக் கூறியது, திருமேனிக்கும் பொருந்தும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது சரணை என்று விக்ரஹ ஏக தேசமான திருவடிகளைச் சொன்ன இத்தால் "திருவிருந்தமார்வன்" என்னும்படி ஸ்ரீமத் பதத்திற்சொன்ன புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயண பதத்திற்சொன்ன குணங்களுக்குப் ப்ரகாசகமாய், "பலபல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்" என்கிறபடியே ப்ரத்வேஷ பரனாய் நிந்தோக்திகளைப் பண்ணித் திரிந்த சிசுபாலனையும் உட்பட "அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்" என்கிறபடியே தன்னழகாலே த்வேஷாதிகள் போம்படி திருத்தி "திருவடி தாட்பாலடைந்த" என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தையுடைத்தான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறது - என்கை.

விளக்கம் - சரணை என்ற பதம் திருமேனியில் உள்ள ஒரு பகுதியைக் கூறுவதால், இது திருமேனி முழுவதையும் கூறியதாகவே கொள்ளவேண்டும். மூன்றாம் திருவந்தாதி (57) - திருவிருந்த மார்வன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸ்ரீமத் என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்ட புருஷகாரமான (சிபாரிசு செய்பவன்) பெரியபிராட்டிக்கு இருப்பிடமாக எம்பெருமானின் திருமேனி உள்ளது. நாராயண என்ற பதத்தின்

மூலம் கூறப்பட்ட குணங்களை வெளிப்படுத்துவதாகவும் இவன் திருமேனி உள்ளது. பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-5) - பலபல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன் - என்று கண்ணனிடம் பலவிதமான த்வேஷங்களைப் பாராட்டியவனும், அவனைப் பலவிதமான தீய சொற்கள் கொண்டு ஏசியவனும் ஆகிய சிசுபாலனைக் கூட, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-3-5) - அலவலைமை தவிர்த்த அழகன் - என்னும்படி தனது அழகு மூலமாகவே அவனுக்கு இருந்த த்வேஷம் நீக்கித் திருத்திய திருமேனியாகும். மேலும் திருவாய்மொழி (7-5-3) - திருவடி தாட்பாலடைந்த - என்னும்படி, தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்கின்ற ஸ்வபாவத்தை உடையதாகவும் திருமேனி இருக்கிறது.

149. சரணம் - இஷ்டப்ராப்திக்கு அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கு தப்பாத உபாயமாக.

அவதாரிகை - அநந்தரம், சரண பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் - சரணம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து சரணம் என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோச் சப்தச் சரணமித்யயம் வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்தைக வாசக: என்கிறபடியே சரண சப்தம் ரக்ஷிதாவுக்கும் க்ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்துக்கே வாசகமாகையாலும், உபாய க்ருத்யம் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரகரணமாகையாலும், “இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக” என்று இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார். இஷ்டாநிஷ்டங்கள்தாம் இன்னவை யென்னுமத்தைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும் “அநிஷ்டமாகிறது அவித்யையும், அவித்யாகார்யமான ராகத்வேஷங்களும், புண்ய பாப ரூபமான கர்மங்களும், தேவாதி சதுர்வித சரீரங்களும், ஆத்யாத்மிகாதி துக்க பரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது - அர்ச்சிராதி மார்க்கமநமும், பரமபத ப்ராப்தியும், பரமாத்ம தர்சநமும், குணாநுபவ கைங்கர்யங்களும்” என்று ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார். ஆகையால், இவ்விடத்திலும் அவை வக்தவ்யங்கள்.

விளக்கம் - அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (36-36) - உபாயே க்ருஹ ரக்ஷித்ரோச் சப்தச் சரணமித்யயம் வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதஞ்சைஷ உபாயார்த்தைக வாசக: - சரணம் என்ற பதம் உபாயம், வீடு மற்றும் காப்பவன் ஆகிய மூன்று பொருளையும் அளிப்பதாகும்; இங்கு சரணை என்ற பதம், உபாயம் என்பதையே குறிக்கிறது - எனக் கூறியது. இதன்படி - சரணம் என்ற பதமானது காப்பவன், வீடு, உபாயம் ஆகிய மூன்றையும் குறிக்கும் என்றாலும், இங்கு உபாயம் என்ற பொருளில்

உள்ளது. உபாயத்தின் செயல் என்பது விருப்பங்களை நிறைவேற்றுவதும், தகாதவற்றை விலக்குவதும் ஆகும். ஆகவே சரணம் என்ற இந்தப் பதத்திற்குச், சூர்ணையில் உள்ளபடி “இஷ்டப்ராப்திக்கு அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கு தப்பாத உபாயமாக” - என்று அருளிச்செய்கிறார். விரும்பத்தக்கவை எவை, விலக்கத்தக்கவை எவை என்று பரந்தபடியில் விரிவாக அருளிச்செய்தார். இதனை ஸ்ரீ:யபதிப்படியில் சுருக்கமாகப் பின்வருமாறு அருளிச்செய்கிறார். விலக்கத்தக்கது என்பது - அறியாமை, அறியாமை காரணமாக உண்டாகும் விருப்பு-வெறுப்பு, புண்ணிய பாவ கர்மங்கள், ஆதிதைவதம் முதலான மூன்று வகையான துன்பங்கள் - ஆகியவையாகும். விரும்பத்தக்கவை - அர்ச்சிராதி மார்க்கம், பரமபதம், பரம்பொருளின் தரிசனம் மற்றும் அவனது குணங்களை அனுபவித்தபடி செய்கின்ற கைங்கர்யம் - என்பவையாகும். இந்த இடத்திலும் இவற்றைக் கொள்ள வேண்டும்.

150. இத்தால், ப்ராப்யந் தானே ப்ராபகம், என்கிறது.

அவதாரிகை - கீழே நிர்ந்தேசித்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்னதன் தாத்தர்யத்தை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது - என்று.

விளக்கம் - திருவடிகளை உபாயம் என்று கூறியதன் மறைமுகமான பொருளை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற இத்தால், ப்ராப்ய வஸ்துதானே ப்ராபகம் என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது என்கை.

விளக்கம் - திருவடிகளைச் சரணம் என்று கூறியதால், அடையப்படும் இலக்காக உள்ள வஸ்துவே அதனை அடையும் உபாயமாகவும் உள்ளது என்று ஆகிறது.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீ ரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீ ரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருக்குறுந்தாண்டகம்

(பாகம் - 1)

தனியன்கள்

1. திருக்கோளுர்நம்பி அருளிச் செய்தது

கலயாமி கலித்வம்ஸம் கவிம் லோக திவாகரம்
யஸ்ய கோபி: ப்ரகாசாபி: ஆவித்யம் நிஹதம் தம:

பொருள் - யார் ஒருவருடைய ப்ரகாசமான சொற்களால் அறியாமை காரணமாக ஏற்பட்ட இருள் நீங்கியதோ அப்படிப்பட்டவரும், கலியின் தோஷங்களைப் போக்கியவரும், இந்த உலகிற்கு சூரியன் போன்றவரும் ஆகிய பரகாலன் என்னும் திருமங்கையாழ்வாரைத் த்யானிக்கிறேன்.

2. எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தது

வாழி பரகாலன் வாழி கலிகன்றி
வாழி குறையலூர் வாழ்வேந்தன் - வாழியரோ
மாயோனை வாள் வலியால் மந்திரங்கொள் மங்கையர்கோன்
தூயோன் சுடர்மான வேல்.

பொருள் - மற்ற சமயங்களுக்கு யமன் போன்றவரான திருமங்கையாழ்வார் வாழ்வேண்டும். கலிபுருஷனை அழித்தவரான திருமங்கையாழ்வார் வாழ்வேண்டும். திருக்குறையலூர் என்னும் நகரம் சிறக்கும்படி, அதனுடைய மன்னரான திருமங்கையாழ்வார் வாழ்வேண்டும். மாயங்கள் பல நிறைந்த

எம்பெருமானிடம் தனது வாளின் வலிமையைக் காண்பித்து, அவனை மடக்கி, அவனிடமிருந்து வால் முனையில் திருமந்திர உபதேசம் பெற்றவரும், தாய்மையானவரும் ஆகிய திருமங்கையாழ்வாரின் ஒளி பொருந்தியதும் மேன்மை உடையதும் ஆகிய வேல் வாழவேண்டும்.

3. கூரத்தாழ்வான் அருளிச் செய்தது

நெஞ்சுக்கு இருள் கடி தீபம் அடங்கா நெடும்பிறவி
நஞ்சுக்கு நல் அமுதம் தமிழ் நன்னூல் துறைகள்
அஞ்சுக்கு இலக்கியம் ஆரண சாரம் பரசமயப்
பஞ்சுக்கு கனலின் பொறி பரகாலன் பனுவல்களே.

பொருள் - மனதில் உண்டாகவல்ல இருளைப் போக்கவல்ல விளக்கு; இடைவிடாமல் நீண்ட காலமாகத் தொடர்ந்து வருகின்ற பிறவி என்னும் விஷத்தை முறிப்பதற்கு ஏற்ற அமிர்தம்; தமிழ் மொழியில் உள்ள சிறந்த நூல்களில் காணப்படும் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு மற்றும் அணி என்னும் ஐந்து இலக்கணங்கள் பூர்ணமாக உள்ள இலக்கியம்; வேதங்களுக்கு ஸாரம்; மற்ற மதங்கள் என்னும் பஞ்சக் குவியலுக்கு தீப்பொறி - இப்படிப்பட்டது எது என்றால் பரகாலன் என்னும் திருமங்கையாழ்வாரின் பாடல்களே ஆகும்.

4. எம்பார் அருளிச் செய்தது

எங்கள் கதியே இராமாநுச முனியே
சங்கை கெடுத்து ஆண்ட தவராசா - பொங்கு புகழ்
மங்கையர்கோன் ஈந்த மறை ஆயிரம் அனைத்தும்
தங்கும் மனம் நீ எனக்குத் தா.

பொருள் - எங்களைப் போன்றவர்கள் புகும் இடமாக உள்ளவரே! இராமாநுச முனியே! சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள ஐயங்கள் அனைத்தையும் நீக்கி, அனைவரையும் ஆட்கொண்ட யதிராஜரே! மிகுந்த புகழை உடையவரான திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த, தமிழ் வேதமாகிய ஆயிரம் பாசுரங்களையும் ஒன்று விடாமல் தாங்கி நிற்கும் மனதை நீரே எனக்குத் தந்தருள வேண்டும்.

5. மணவாளமாமுனிகள் அருளிச் செய்தது (இதனை ஸோமாசியாண்டான் அருளிச் செய்தது என்றும் கூறுவர்)

மாலைத் தனிவழியே வழிபறிக்க வேணுமென்று
கோலிப் பதிவு இருந்த கொற்றவனே - வேலை
அணைத்தருளும் கையால் அடியேன் வினையைத்
துணித்தருள வேணும் துணிந்து.

பொருள் - ஸர்வேச்வரனாகிய எம்பெருமானை யாரும் வராத காட்டுப் பாதையில்
வழிபறி செய்ய வேண்டும் என்று எண்ணி பதுங்கி நின்ற திருமங்கை மன்னனே!
வேல் என்னும் ஆயுதத்தை அணைத்துக் கொள்ளும் உனது திருக்கையால்,
உன்னுடைய அடியவனாகிய எனது பாவங்களை வெட்டி எறிய வேண்டும்.

பிரபந்த வ்யாக்யானம்

1. நிதியினைப் பவளத் தூணை நெறிமையால் நினைய வல்லார்
கதியினைக் கஞ்சன் மாளக் கண்டு முன் அண்டம் ஆளும்
மதியினை மாலை வாழ்த்தி வணங்கியென் மனத்து வந்த
விதியினைக் கண்டு கொண்ட தொண்டனேன் விடுகிலேனே.

பொருள் - ஆபத்து நேரத்தில் உதவுகின்ற பொருள் போன்றவன்; பவளம் போன்று
அனைவராலும் ஆசைப்படும்படி உள்ளவன்; தூண் போன்று அனைவரையும்
தாங்குபவன்; சரியான முறையில் த்யானிக்கவல்ல உபாஸகர்கள் அடையும்
இடமாக உள்ளவன்; கம்சனின் உயிரை அவன் நினைப்பதற்கு முன்பாக
முடித்தவன்; உலகை ஆள்பவன்; அடியார்களை எப்போதும் எண்ணியபடி
இருப்பவன்; அடியார்களிடம் அன்பு கொண்டவன்; அவனை துதித்து
வணங்கும்படியாக என்னுடைய இதயத்தில் தானே வந்து புகுந்தவன் -
இப்படிப்பட்ட அவனை எனது கண்களால் கண்டு அனுபவித்தேன். இனி அவனை
விடமாட்டேன்.

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை - கீழ்ச்சீரையோடே தந்தைக் காட்டிக்கொடுப்பாரைப்போலே, தன் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளைத் திருமந்திர முகத்தாலே காட்டிக் கொடுக்கக் கண்டு தம்முடைய பூர்வ வருத்தத்தையும், பெற்ற பேற்றின் கனத்தையும் அநுஸந்தித்துத் தலைசீய்க்கிறார். பெரிய திருமொழியில் திருப்பிரிதி தொடங்கி ஒரு நற்சுற்றமளவும், உகந்தருளின தேசங்களை அநுபவித்தார். ஒரு நற்சுற்றத்துக்கு மேல் மாற்றமுளவளவும் செல்ல அவதாரங்களின் குணசேஷ்டிங்களை அநுபவித்து ஸம்ஸார பரமபத விபாகமின்றிக்கே இவர் ஹ்ருஷ்டராயிருக்கிறபடியை ஸர்வேஸ்வரன் கண்டு, "ஸம்ஸாரத்தில் இருக்கிறபடியை அறிவித்தால் த்வரித்திருந்தாராகில் கொடு போகிறோம், இல்லையாகில் க்ரமத்திலே கொடு போகிறோம்" என்று ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிறவிருப்பை அறிவிக்க, "ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போல்" என்றும், "காற்றத் திடைப்பட்ட கலவர் மனம் போல்" என்றும், "பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல்" என்றும், "இருபாடெரி கொள்ளியினுள்ளெறும்பே போல்" என்றும், "வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போல்" என்றும், "இடையனெறிந்த மரமேயொத்திராமே" என்றும் கூப்பிட்டு, இதில் பெருவிடாயர் உடம்பிலும் முகத்திலும் நீரை இரட்டிக் கொள்ளுமாபோலே பேசி அநுபவித்து, இதுதான் இனிதாய், "இவையெல்லாம் உகந்தருளின நிலங்களை அநுபவிக்கையால் வந்தது; உகந்தருளின நிலங்களையே மண்டினவர்கள் பாக்க்யாதிகர்" என்று தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - மிகப் பெரிய செல்வத்தை, அது உள்ள மூட்டையுடன் காண்பித்துக் கொடுப்பது போன்று, ஆழ்வாருக்குத் திருமந்திரம் மூலமாகத் தன்னுடைய ஸ்வரூப-ரூப- குண-விபூதிகளை காட்டிக் கொடுத்தான். உடனே ஆழ்வார், தான் இவ்விதம் உபதேசம் பெறுவதற்கு முன்பாக இருந்த நிலை, திருமந்திரம் மூலம் அடைந்த பேறு ஆகியவற்றை இந்தத் திருக்குறுந்தாண்டகம் மூலமாக அருளிச் செய்கிறார். பெரிய திருமொழியில் திருப்பிரிதி தொடங்கி ஒரு நற்சுற்றம் வரை, எம்பெருமான் அர்ச்சாவதாரத்தில் எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களை அநுபவித்தார். அதன் பின்னர், பெரிய திருமொழியில் 11-8 வரை, ராமக்ருஷ்ணாவதாரங்களை கூறிக் கண்ணனின் குணங்களை அநுபவித்தார். இப்படியாக பரமபதத்தில் கிடைக்கவல்ல ஆனந்தத்தை, அர்ச்சாவதாரம் மூலமாகவே இந்த ஸம்ஸார உலகிலேயே இவர் பெற்றதை, ஸர்வேஸ்வரன் பார்த்தான். தனது மனதில், "இவருக்கு ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள தோஷங்களை நாம் கூறுவோம். அதனைக் கண்டு இவர் துடித்துப் போய் பரமபதத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்று துடிக்கக்கூடும். அவ்வாறு இவர் அவசரம் கொண்டால் பரமபதத்திற்கு உடனே இட்டுச் செல்வோம். இல்லை என்றால் மெதுவாக சிறுது காலம் கழித்து அழைத்துக் கொள்வோம்", என்று முடிவு செய்தான். இப்படியாக

எண்ணிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள தோஷங்களை ஆழ்வாருக்கு வெளிப்படுத்தினான். இதனைக் கண்ட ஆழ்வார், கீழே உள்ள பல திருமொழிகளின் மூலமாக, எம்பெருமாளை அழைத்து, தனது ஆசையை வெளிப்படுத்தினார்:

- பெரிய திருமொழி (11-8-1) - ஆற்றங்கரை வாழ்மரம் போல்
- பெரிய திருமொழி (11-8-2) - காற்றத் திடைப்பட்ட கலவர் மனம் போல்
- பெரிய திருமொழி (11-8-3) - பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல்
- பெரிய திருமொழி (11-8-4) - இருபாடெரி கொள்ளியினுள்ளெறும்பே போல்
- பெரிய திருமொழி (11-8-5) - வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்போல்
- பெரிய திருமொழி (11-8-6) - இடையனெறிந்த மரமேயொத்திராமே

இதனைக் கண்டும் அவன் தனது திருமுகத்தைக் காண்பிக்காமல் இருந்ததால், மிகுந்த தாகம் கொண்டவன் உடம்பிலும் முகத்திலும் தண்ணீரை வாரி இறைத்துக் கொள்வது போன்று, எம்பெருமாளை மனம், வாக்கு, செயல் ஆகியவற்றால் அனுபவித்தார். இறுதியாக - இத்தகைய இன்பமானது, அவன் எழுந்தருளியுள்ள திவ்ய தேசங்களை அனுபவித்ததன் மூலம் எனக்குக் கிட்டியது; இப்படிப்பட்ட திவ்ய தேசங்களை அனுபவிக்கும் வாய்ப்பு பெற்றவர்கள் மிகுந்த பாக்யம் செய்தவர்கள் - என்று கூறி நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நிதியினை) - எய்ப்பினில் வைப்பாய், இந்நிதியுடையவனுக்கு மிடி பட வேண்டாதிருக்கையும், உடையவன் காலிலே எல்லாரும் வந்து விழுகையும், உண்டென உயிர் நிற்கையும் ஆபத்துக்கு உதவுகையும், உடையவன் பெருமதிப்பனாகையும், விற்றும் ஒற்றிவைத்தும் ஜிவிக்கலாயிருக்கையும், இப்படி செய்ததென்று ஏசாதிருக்கையும், ஏவமாதி குணங்களைப்பற்ற (நிதியினை) என்கிறார். வைத்தமாநிதியிறே. குறையாம் நிஹிதம் என்று பேசப்படுகிற வஸ்து. (நிதியினை) - நாட்டிற் காண்கிற நிதி போலல்ல, எல்லாவற்றுக்கும் மேலான நிதியாயிற்று இந்நிதி; இந்நிதி புதைத்து வைத்தாள வேண்டா; நெஞ்சிலே வைத்தாளலாம். ஓரிடத்திலே புதைத்து வைத்து தேசாந்தரத்திலே நிற்கச் செய்தே விநியோகங் கொள்ள வேண்டினால் உதவாது அந்நிதி; இந்நிதி நினைத்தவிடத்தே விநியோகங் கொள்ளலாம். பறித்துக் கொள்வாரில்லை; பறிக்கத் தானெண்ணாது. அந்நிதியுடையவனை அவஸரம் பார்த்துக் கொண்டு பறித்துக் கொண்டு போவார்கள்; இந்நிதியுடையவனுக்கு அப்படிப்பட்ட ப்ரமாத ஸம்பாவநைகளில்லை.

விளக்கம் - (நிதியினை) -எம்பெருமான் உயர்ந்த செல்வத்தைப் போன்றவன், இந்தச் செல்வத்தை உடையன் எந்தத் துன்பமும் அடையாமல் இருப்பான். இதனை

உடையவன் கால்களில் அனைவரும் வந்து விழுவார்கள். இந்தச் செல்வம் இருந்தால் மட்டுமே அவன் உயிர் தாங்குவான், இந்தச் செல்வம் ஆபத்து காலத்தில் உதவி செய்வது, இதனை உடையவன் அனைவராலும் பெரிதும் மதிக்கப்படுவான். இதனை மற்றவர்களுக்கு உபதேசித்தும் வாழலாம், இவ்விதமாக எதனைச் செய்தாலும் தோஷம் ஏற்படாமல் இருக்கும். ஆக இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த செல்வம் எம்பெருமான். பெரிய திருமொழி (7-10-4) - எய்ப்பினில் வைப்பாய் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-11) - வைத்தமாநிதி - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் - குஹாயாம் நிஹிதம் - குகையான இதயத்தில் உள்ள - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இவன் உள்ளான். இந்தச் செல்வம் நாட்டில் காணப்படும் செல்வம் போன்றது அல்ல. அனைத்துச் செல்வங்களை விட உயர்ந்த செல்வம் இதுவே ஆகும். இதனைப் பாதுகாப்பு காரணமாகப் புதைத்து வைக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை; ஆனால் மனதில் புதைத்து வைக்கலாம்; சாதாரண செல்வமானது ஓர் இடத்தில் புதைக்கப்பட்டால் மற்றோர் இடத்தில் தோண்டி எடுத்து உதவ இயலாது; ஆனால் இந்தச் செல்வத்தை நினைத்த இடத்தில் உபயோகப்படுத்தலாம். மற்ற செல்வம் போன்று இதனைப் பறிப்பதற்கு யாரும் இல்லை, அவ்விதம் பறிக்கவும் இயலாது. சாதாரண செல்வம் உடையவனை, சரியான நேரம் பார்த்துக் கொண்டு, செல்வத்தைப் பறிக்கலாம்; ஆனால் இந்தச் செல்வம் உடையவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஆபத்து இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (பவளத்தூணை) - ஸர்வத்துக்கும் தான் தாரகனாயிருக்குமத்தைப் பற்ற (தூண்) என்கிறார். (பவளம்) என்றத்தால் - ஸ்ப்ருஹணீயதை சொல்லுகிறது. தூணாவது தான் அநேகத்தை தரித்துத் தன் கீழே ஒதுங்குவார்க்கு நிழல் கொடுத்து நிற்பதொன்றிரே; அப்படியே தான் எல்லார்க்கும் தாரகனாய்த் தன்னையடைந்தார்க்கு நிழல் கொடுக்கையாலே (தூண்) என்கிறார்.

விளக்கம் - (பவளத்தூணை) - அனைத்துப் பொருள்களையும் இவன் தாங்கி இருப்பதால் அவை பற்றுவதற்கு ஏற்றபடி உள்ள தூண் என்கிறார். (பவளம்) - இதன் மூலம் இனிமையை உணர்த்துகிறார். தூண் என்பது பலவற்றையும் தாங்கி நிற்பதால், தன் கீழ் வந்து நிற்பவர்களுக்கு நிழல் கொடுக்கும். இது போன்று அனைத்தையும் தாங்கி நிற்கும் இவன், தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுப்பதால், தூண் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (நெறிமையால் நினையவல்லார் கதியினை) - “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” என்கிறபடியே அடைவுபட நினைக்க மாட்டார்களே இவர்கள். ஆகையால் (நெறிமையால் நினையவல்லார்) என்கிறார். நினைக்க வல்லார்க்கு நெற்றிக்காக்கும். (கதியினை) நினைப்பார்க்குப் பரமகதியாம், ப்ராப்யனாமென்றபடி; “பரவித் தொழுந் தொண்டர் தமக்குக் கதியே”

என்னக் கடவதிறே. நிதியினையென்று - ப்ராயஞ் சொல்லிற்று; (கதியினை) - என்று ப்ராபகம் சொல்லிற்று; (நினைய வல்லார்) என்கையாலே - அதிகாரி விசேஷம் சொல்லிற்று.

விளக்கம் - (நெறிமையால் நினையவல்லார் கதியினை) - திருவாய்மொழி (9-6-2) - நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும் - என்பதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானையே எண்ணியிருப்பவர்களுக்கு, அவனது ஸ்வரூபம் மிகுந்த தாக்கம் ஏற்படுத்துவதால், அதனையே எண்ணி, அவனை நினைக்கமாட்டார்கள். ஆக, அவனை நினைக்க முற்படுபவர்களுக்கு உதவி செய்பவன் என்றார். அவனை எண்ண நினைப்பவர்களுக்கு, நினைவு சரியாக இருக்கும்படிக் காப்பாற்றுவான். (கதியினை) - அவனையே நினைப்பவர்களுக்கு உயர்ந்த கதியாகவும், அடையும் பொருளாகவும் இருப்பவன். பெரியதிருமொழி (7-1-7) - பரவித் தொழுந் தொண்டர் தமக்குக் கதியே - என்றது காண்க. நிதியினை என்பது இலக்கு, கதியினை என்பது பாதை, நினைய வல்லார் என்பது அதிகாரிகள் என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி உபாயோபேயங்கள் தானேயாயிருக்கிறவன் ஆர்க்கு எங்கே உதவக் கண்டோமென்னில்; (கஞ்சன் மாளக்கண்டு) - "தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ" என்றும், "தந்தை காலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய" என்றும், "ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து" இத்யாதிப்படியே - தன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்றவர்கள் கால் கட்டறுத்து அவர்களை வாழ்வித்தானென்கிறார். (கஞ்சன் மாளக்கண்டு) - கம்ஸனுடைய ஆயுஸ்ஸு மாளும்படி பார்த்து. (முன்) - அவன் நினைவை அவனுக்கு முன்னே செய்து முடிக்கை. (அண்டமாளும்) - ஜகத்து ஸநாதமாயிற்று. (அண்டமாளும்) - ராமோ ராஜ்ய முபாஸீத்வா - என்னுமாபோலே நாட்டை ஈரக்கையாலே தடவி, கம்ஸன் காலத்திற்பட்ட நோவுதீர ரக்ஷித்து.

விளக்கம் - இப்படியாக அடையப்படும் மார்க்கமாகவும் (உபாயம்), அந்த மார்க்கத்தால் அடையப்படும் பொருளாகவும் இவனாகவே இருந்து உதவி செய்வதை எங்கேயாவது பார்த்துள்ளோமா? என்ற கேள்விக்கு விடையருளிச் செய்கிறார். (கஞ்சன் மாளக்கண்டு) - பெரிய திருமொழி (7-5-1) - தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ - என்றும், பெரிய திருமொழி (8-5-1) - தந்தை காலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய - என்றும், திருப்பாவை (25) - ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்றவர்களின் விலங்குகளை அறுத்து, அவர்கள் வாழும்படிச் செய்தான். (கஞ்சன் மாளக்கண்டு) - கம்சனின் ஆயுள் முடியும்படியாகச் செய்து. (முன்) - கம்சனின் நினைவுக்கு முன்பாகவே அவனை முடித்தான். (அண்டமாளும்) - கம்சனை அழித்த பின் இந்த உலகத்தில் நல்லாட்சி ஏற்பட்டது. (அண்டமாளும்) - இராமாயணம் பால

காண்டம் - ராமோ ராஜ்யம் உபாஸீத்வா - என்று கூறுவது போன்று, கம்சனின் காலத்தில் மதுரா நகரத்திற்கு உண்டான துன்பம் தீரும்படியாக, அந்த நகரத்தைத் தனது ஈரக்கையால் தடவிக் கொடுத்தான்.

வ்யாக்யானம் - (மதியினை) - கம்ஸனைக் கொன்று நாட்டுக்குக் களை பிடுங்கின பின்பும், ஆய்ச்சியும் ஐயரும் என் செய்தார்களென்று ருணம் ப்ரவிருத்தமிவ என்று படுகிறபடி (மதியினை) - நம் மதிகேட்டை நினைத்து அஞ்ச வேண்டா, அஹம் ஸ்மராமி என்று தான் அவ்விழவு நீர நினைக்கும்.

விளக்கம் - (மதியினை) - கம்ஸனை அழித்து நாட்டிற்கு உண்டான களையை நீக்கிய பின்னர், தாய்-தந்தையர்கள் அனுபவித்த துன்பம் கண்டு வருந்தினான். ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ - திரௌபதி அழைக்கும் வரை தான் செயலற்று இருந்தோமே என்று கடன் பட்டவர்கள் உள்ளம் போன்று கலங்கி நின்ற நிலையில் இங்கும் நின்றான். (மதியினை) - நாம் நம்முடைய அறியாமையை எண்ணி, அதனால் அவன் நம்மைக் கைவிடுவானோ என்று அஞ்சவேண்டாம். வராக ஸரம ச்லோகத்தில் - அஹம் ஸ்மராமி - அவனை நான் நினைத்து கொள்கிறேன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, நாம் நினைக்காவிட்டாலும் அவன் நம்மை நினைப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (மாலை) - மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியிறே. ஆசாலேசமுடையார் பக்கல் முக்தனாயிருக்குமவனை. (வாழ்த்தி வணங்கி) - வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற வாழ்த்தி, அவன் திருவடிகளிலே வணங்கி. (என் மனத்து வந்த விதியினை) - "மனம் புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும்" என்கிறபடியே ஆசாலேசமுமின்றிக்கே இருக்கக் கிடக்கைப் பாயிலே வெள்ளங் கோத்தாற்போல். (என் மனத்து வந்த) - ஈழங் கனாக் காண்பாரில்லையிறே; எல்லா அவஸ்தையிலும் வருவான் அவனிறே. அதுக்கடி (விதியினை) - அவன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலும் என் கர்மத்தாலும் தவிர்க்கவொண்ணாத க்ருபை. "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்", "விதி சூழ்ந்ததால்" இவ்வளவான பேற்றுக்கடியான தம்முடைய ஸுக்ருதத்தைச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - (மாலை) - நாச்சியார் திருமொழி (14-3) - மாலாய்ப் பிறந்த நம்பியை - என்றபடி உள்ளவன். தன்னிடம் சிறிதளவு அன்பு காட்டினால் கூட, மிகப் பெறும் காதல் கொள்பவன். (வாழ்த்தி வணங்கி) - வாய் பெற்ற பயன் இதுவே என்று அவனை வாழ்த்தி, அவனது திருவடி வணங்கி. (என் மனத்து வந்த விதியினை) - பெரிய திருமொழி (3-5-1) - மனம் புகுந்தாய் புகுந்ததற்பின் வணங்கும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அன்பு சிறிதும் இல்லாமல் இருந்த என் நெஞ்சில் புகுந்து, பாயில் வெள்ளம் புகுந்தது போன்று வந்தான். (என் மனத்து) - இவன் இப்படியாக

வருவான் என்று கனவிலும் நான் நினைக்கவில்லை, அவனாகவே எனது அனைத்து நினைவுகளிலும் தொடர்ந்தான். இதன் காரணம் என்னவென்றால். (விதியினை) - அவனது மனதில் புகும் சுதந்திரத்தை என்னுடைய கர்மத்தாலும் தடுக்க இயலாதபடி அவனது கருணை உள்ளது. திருவாய்மொழி - (5-1-1) - விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் என்றும், திருவாய்மொழி (2-7-6) - விதி சூழ்ந்ததால் - என்றும் அவனது கருணையை விதி என்று கூறியதை காண்க. இத்தகைய பெறும் பேற்றுக்குக் காரணமான தனது புண்ணியத்தையும் அவனது கருணையே என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கண்டு கொண்ட தொண்டனேன் விடுகிலேனே) - சுவடறிவிக்குந் தனையுமிறே வருத்தமுள்ளது. பின்னை அத்தலை இத்தலையாமித்தனை. (கண்டு கொண்ட) - "நான் கண்டு கொண்டேன்" என்று அரசடியிலே காட்டிக் கொடுத்த காட்சி. "ஏது செய்தால் மறக்கேன்" என்று மறந்து விடவெண்ணாதபடியிறே மநஸ்ஸில் புகுந்து காட்டிக்கொடுத்தது. (கண்டு கொண்ட) - கேட்டது கண்டாற் போலேயிருக்கிறது காணும். ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவராகையாலே - பண்டே உண்டாய் இழந்தது கண்டாற் போலேயிருக்கிறது. அவன் மால், நான் தொண்டன், இனி விட உபாயமுண்டோ? அவனுக்கு என்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லை என்னவெண்ணாது; நான் அதிலீடுபட்டிலேன் என்னவொண்ணாது; ஆன பின்பு எத்தைச் சொல்லி விடுவது?

விளக்கம் - (கண்டு கொண்ட தொண்டனேன் விடுகிலேனே) - இப்படியாக பகவத் விஷயத்தில் உள்ள இன்பத்தை அவனே வந்து கூறும் வரை, தான் இருந்த நிலைமை கண்டு வருத்தம் கொள்கிறார். இப்படியாக அவன் இவரைப் பெரும் பாடுபட்டு திருத்தினான். திருந்திய பின்னர் அவன் பட்டபாடு முழுவதும், அவனை எண்ணி இவர் படுகிறேன் என்கிறார். (கண்டு கொண்ட) - பெரிய திருமொழி (1-1-1) - நான் கண்டு கொண்டேன் - என்று திருவரசில் இவன் காட்டிக் கொடுத்த காட்சியை உணர்த்துகிறார். பெரிய திருமொழி (9-3-3-) - ஏது ஏது செய்தால் மறக்கேன் - என்னில் புகுந்து, நான் அவனை மறந்து விடாதபடி எப்போதும் காட்சி அளித்தபடி இருக்கிறான். (கண்டு கொண்ட) - முன்பே இருந்த நிலையானது, நடுவில் திசை மாறிச் சென்று மீண்டும் வந்ததை உணர்த்துவதை காண்க. தனது ஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்பட்டதால், நடுவில் தவறவிட்டதை மீண்டும் பெற்றது போல் உள்ளது. அவன் அன்புடையவன், நான் தொண்டன், ஆக இனி அவனை எப்படிக் கைவிடுவது? அவனுக்கு என்னிடம் ப்ரியம் இல்லை என்று கூறமுடியாது. இனி நான் அவனை விட்டு எப்படி விலகவேன்?

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 17)

வ்யாக்யானம் - (புலையறமாகி நின்ற புத்தொடு சமணமெல்லாம்) - சதுர்விதமான பெளத்தமும் சூடிபணமும் முதலானவையெல்லாம். புலையறம் - நீசதர்மம். அதாகிறது - "ஜ்ஞான விஷயமான பதார்த்தங்களும் ஜ்ஞானமுமேயுள்ளது, இதில் ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷமும் அனுமானமுமேயுள்ளது" என்பாரும்; "பதார்த்தங்கள் அனுமேயங்கள், ஜ்ஞானமேயுள்ளது" என்பாரும்; "அனுமேயமாயும் பதார்த்தங்களில்லை, கேவல ஜ்ஞானமேயுள்ளது" என்பாரும்; "அந்த ஜ்ஞானமுமில்லை, ஸர்வம் ஸுந்யம்" என்பாரும், "ஸர்வத்தையும் ஸுந்யமென்னலாமோ, ஜகத்து கார்ய காரண ரூபத்தாலே நித்யமாயும் அநித்யமாயும் பிந்நமாயும் அபிந்நமாயும் ஸத்யமாயும் அஸத்யமாயும் இப்படி அநேகாதிகம்" என்பாரும், ஆக இப்படிச் சொல்லுகிற நீசதர்மம்.

விளக்கம் - (புலை அறம் ஆகி நின்ற புத்தொடு சமணம் எல்லாம்) - நான்கு வகையாக உள்ள பெளத்தம், சமணம் போன்ற மதங்கள். புலை அறம் என்றால் தாழ்வான தர்மங்கள். பெளத்த மதத்தில் ஒரு பிரிவான வைபாஷிகன், "ஞானம், அந்த ஞானத்தால் அறியப்படும் பொருள்கள் ஆகியவை மட்டுமே உலகில் உள்ளன. இங்கு ப்ரமாணம் என்பது நாம் கண்களால் காண்பதும், அனுமானமாக எடுத்துக் கொள்வதும் மட்டுமே ஆகும்", என்றான். அடுத்த பெளத்த பிரிவான ஸௌத்ராந்திகன், "ஞானம் மட்டுமே உள்ளது. ஞானத்தால் அறியக்கூடிய பொருள்களை நாம் அனுமானத்தால் அறிகிறோம்", என்றான். அடுத்த பிரிவான யோகசாரன், "ஞானம் என்பது மட்டுமே உள்ளது. அனுமானம் மூலம் அறியக்கூடிய பொருள்கள் கூட இல்லை", என்றான். அடுத்த பிரிவான மாத்யமிகன், "ஞானம் என்று ஏதும் இல்லை. அனைத்தும் ஸுந்யமே ஆகும்", என்றான். சமணர்கள் கூறுவதாவது, "அனைத்தையும் ஸுந்யம் என்று எப்படிக்கூறலாம்? காரயம் காரணம் என்று உள்ள இந்த உலகம் நித்யமாகவும்- அநித்யமாகவும் உள்ளது, வேறுபாடுகள் உள்ளதாகவும் வேறுபாடுகள் அற்றதாகவும் உள்ளது, உண்மையானதாகவும் உள்ளது பொய்யானதாகவும் உள்ளது, இப்படியாக இந்த உலகம் பலவாறாக உள்ளது", என்பதாகும். இப்படியாகப் பல தாழ்வுகளை உடைய மதங்கள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆகி நின்ற) - நெல்லுக்குக் களைபோலே வைதிக தர்மத்துக்கு விருத்தமாய்ப் பழையதாய்ப் போருமென்கை. எல்லாம் என்றது ஸாங்க்யம், வைசேஷிகம், பாசுபதம் முதலானவை. இவை நீசதர்மமானபடி எங்ஙனையென்னில் - ஈச்வரவியூதியிலே ஒருவனை ஹிம்ஸித்தார்க்குச் சொல்லுகிற பாபங்களுக்கு அவதியில்லை; ஈச்வரனையும், ஈச்வர வியூதியையும் அஜ்ஞான அஸியாலே அழிக்கப்பார்க்கிறவர்களிறே; அகண்ட்ய கண்டந ப்ரவ்ருத்தரிறே அடங்க.

விளக்கம் - (ஆகி நின்ற) - நெற்பயிர்களுக்கு களை உண்டாவது போன்று, வைதிக தர்மங்களுக்கு இந்த மதங்கள், பல காலமாகக் களை போன்று உள்ளன. "எல்லாம்" என்ற பதம் மூலம் ஸாங்க்யம், வைசேஷிகம், பாசுபதம் போன்ற பலவும் கூறப்பட்டன. இவை நீசதர்மம் ஆனது எப்படி? ஸர்வேச்வரவரனுக்கு உடைமையாக உள்ள இந்த உலகில், ஒரு மனிதனை ஹிம்ஸை செய்தாலே பல பாவங்கள் வந்து சேர்கின்றன. இப்படி உள்ளபோது, இந்த மதங்கள் ஈச்வரனையும் அவனது உடைமையான உலகங்களையும் அறியாமை என்னும் வாள் கொண்டு அழிக்க முயல்கின்றன. இதனைக் காட்டிலும் பெரிய பாவம் எது? அழிக்க இயலாதவற்றை அல்லவா இவர்கள் அழிக்க முயல்கின்றனர்?

வ்யாக்யானம் - (கலையறக்கற்ற மாந்தர்) - ச்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணாதிகளில் நிலை நின்றவர்களாய், வேததாற்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள்; அவர்களாகிறார் - கூரத்தாழ்வான் போல்வாரிறே. (காண்பரோ கேட்பரோதான்) - இவற்றை நெஞ்சாலே ஆராய்தல், செவியாலே கேட்குதல் செய்வர்களோ? ஆழ்வான் இஷ்டஸித்தி வாசிக்கிறவர்களோடே இருந்து தாழ்த்துவர, ஆழ்வார் ஆழ்வானுக்குச் சொன்ன வார்த்தையை அநுஸந்திப்பது. பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் ஸத்தயா அஸஹ்யமாகையும் பகவத்விஷயம் ஸத்தயா தாரகமாயிருக்கையுமிறே தர்சந நிஷ்டையாவது.

விளக்கம் - (கலையறக்கற்ற மாந்தர்) - ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, இதிஹாஸம், புராணம் போன்றவற்றை நன்றாகக் கற்று, அவற்றின் வழி நடப்பவர்கள்; வேதங்களில் உள்ள கருத்துக்களை நன்கு அறிந்தவர்கள். இவர்கள் கூரத்தாழ்வான் போன்றோர் ஆவர். (காண்பரோ கேட்பரோதான்) - இவர்கள் மேலே கூறப்பட்ட மற்ற மதங்களைப் பற்றிய நூல்களையோ அல்லது அவற்றின் கருத்துக்களையோ தங்கள் மனதால் ஆராய்ந்தோ, மற்றவர்கள் கூறுவதைக் கேட்டோ நிற்பார்களா? ஒரு சமயம் கூரத்தாழ்வான் இஷ்டஸித்தி என்னும் வேறு சமய நூலைப் படித்துவிட்டு இல்லம் திரும்பினார். அப்போது அவரது தந்தை ஆழ்வானிடம், "இதனைச் செய்யலாமா?", என்று கூறி அவர் மீது ஸ்ரீபாத தீர்த்தத்தைச் சேர்த்தார். இது போன்று வேதங்களுக்கு விரோதமாக உள்ளவர்கள் நமக்குத் தீமை செய்தால்தான் நம்மால் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாது என்பதில்லை; அவர்கள் இருந்துவருவதே

விரும்பத்தகாதது ஆகும். இது போன்று எம்பெருமானின் அடியார்கள் நமக்கு நன்மை செய்யவேண்டும் என்பதில்லை; அவர்கள் இருப்பதே நமக்கு நன்மையாகும், நமது தர்சனத்துக்கு நன்மையாகும்.

வ்யாக்யானம் - (தலையறுப்புண்டும் சாவேன் சத்தியம் காண்மின்) - நிர்ந்தோஷ ச்ருதியை ப்ரமாணமென்றிருக்கும் அளவில்லாதார்க்கும் “இதுவே ஆச்ரயணீயவஸ்து” என்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷத்தாலே ஸாதிக்கிறேன்; அதைக் காணுங்கோள்; மழுவைக் காய்ச்சி, கையிலேயிட்டால் அக்நி தன் கார்யம் செய்யமாட்டாதொழுகிறது அர்த்தத்தினுடைய ஸத்யதையாலேயிறே. அப்படியே என்னுடைய சரீரத்தை சிரச்சேதம் பண்ணினால், அதின் கார்யமான மரணமின்றிக்கே இருந்ததாகில் தசரதாத்மஜனே ஆச்ரயணீயன் என்றிருங்கோள்; தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தச்ச என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையாலே, வரபலத்தாலே அறுக்கக்கடவதல்லாத தலை அறுக்கக் கண்டோமிறே; அப்படியே, அற்ற தலை அதின் கார்யமான மரணம் பிறவாதபடியிறே இவர் ப்ரதிஜ்ஞை. தலையறுக்கச் செய்தேயும் மரணமின்றிக்கே ஒழியக்கூடுமோ என்னில், (சத்தியம் காண்மின்) - ப்ரத்யக்ஷிக்கப் புகுகிறவற்றிலே ஸம்சயிக்கிறதென்? நான் பண்ணுகிற த்ருஷ்ட ப்ரத்யக்ஷத்தைக் காணுங்கோள். (ஐயா) - அவர்கள் இறாயாதே காண்கைக்காக இரக்கிறார்.

விளக்கம் - (தலையறுப்புண்டும் சாவேன் சத்தியம் காண்மின்) - தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாத வேதங்களை ப்ரமாணம் என்று ஏற்றுக் கொண்டும், அந்த நம்பிக்கையில் உறுதியுடன் இல்லாதவர்களுக்கு, “பெரியபெருமானே அண்டிற்க வேண்டிய பரமாத்மா”, என்று நான் ப்ரத்யக்ஷமாக உணர்த்துகிறேன். அதனைக் கண்ட பிறகாவது உறுதியுடன் இருங்கள். ஒருவன் தான் கூறுவது உண்மை என்று நிரூபிப்பதற்காக, மழு என்னும் இரும்பு ஆயுதத்தை தீயில் காண்பித்து, நன்றாக பழுக்கச் சூடேறிய அதனைத் தனது கையில் பிடித்து, “நான் கூறுவது உண்மை”, என்று நிரூபிப்பது வழக்கமாகும். இது போன்றே எனது (ஆழ்வார்) தலையை உடலில் இருந்து வெட்டிவிடுங்கள், அதன் பின்னரும் நான் மரணம் அடையாமல் இருப்பேன், அதனைக் கண்ட பிறகாவது தசரதனின் திருமகனான இராமனே ஸர்வேச்வரன் என்பதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். இராமாயணம் - தர்மாத்மா ஸத்யஸந்தச்ச - இராமன் தர்மவான் என்றால், ஸத்யத்தின் வழி நிற்பவன் என்றால் இந்த்ரஜித்தின் தலையை அறுப்பாயாக - என்று தனது அம்பிடம் இலட்சுமணன் கூறியது காண்க. இப்படிப்பட்ட சபதம் மூலமாக, வரம் காரணமாக யாராலும் அறுக்க இயலாத தலையை இளையபெருமாள் அறுத்தது கண்டோம் அல்லவா? இது போன்று ஆழ்வாரின் சபதம் என்னவென்றால், தனது தலை அறுக்கப்பட்ட பின்னரும் உயிர் போகாது என்பதாகும். தலையை அறுத்த பின்னரும் உயிர் எப்படிப் போகாமல் இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச் செய்கிறார்.

(சத்தியம் காண்மின்) - நான் நேரே உங்களுக்கு உணர்த்தப் போகும் நிகழ்வின் மீது சந்தேகம் எதற்கு? நான் செய்யப்போகும் காரியத்தை உங்கள் கண்களால் கண்டு நீங்களே தெளிந்து கொள்ளுங்கள். (ஐயா) - இதனைக் காணாமல் அங்கிருந்து நகர முற்படுபவர்களை யாசிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - நீர், இப்படி ப்ரத்யயம் பண்ணவேண்டா, பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையே அமையும், ஆச்ரயணீயன் இன்னானென்று சொல்லலாகாதோ என்ன. (சிலையினால் இலங்கை செற்ற தேவனே தேவனாவான்) - வரம் கொடுத்த தேவதைகள் தரம் குலையாமே சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் வந்து அவதரித்து, கையில் வில்லாலே லங்கையை அழியச் செய்தவனே ஆச்ரயணீயன். தேவதைகள் தங்கள் அளவறியாதே ராவணனுக்கு வரங்கொடுத்து, பின்னை தங்கள் குடியிருப்பு இழக்கும்படி அவனாலே நெருக்குண்டு போக்கற்றவளவிலே திருவடிகளிலே வந்து விழுவார்கள்; அதுக்குப் போக்கடி செய்கை ஈச்வரனுக்கே பரமிநே. ப்ரஹ்மாதிகள் வரபலத்தாலே பூண் கட்டின லங்கையை ஸங்கல்பத்தாலன்றியே கையில் வில்லாலே அழியச் செய்தவனே, உங்கள் விரோதியையும் போக்கி ரக்ஷிக்கும் என்கை. (தேவனே) - ராவணவத ஸமநந்தரத்தில் கையும் வில்லுமாய் நின்றபோதை வீரஸ்ரீயால் வந்த புகரையுடையவனே ஆச்ரயணீயனாவான்.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்டவர்கள் ஆழ்வாரிடம், "நீங்கள் இத்தனை கடுமையான ஸத்தியம் செய்யவேண்டாம். உங்களது சபதத்தைக் கொண்டே உங்களை நாங்கள் நம்புகிறோம். இப்படியாக நாங்கள் அண்டி நிற்கத் தகுந்தவன் யார் என்பதைக் கூறவேண்டும்", என்றனர். இதற்கு அருளிச் செய்கிறார். (சிலையினால் இலங்கை செற்ற தேவனே தேவனாவான்) - இராவணனுக்குத் தகாத வரங்கள் கொடுத்து நிலைகுலைந்து நிற்கும் தேவதைகள் அவனால் மேலும் வருந்தாமல் இருப்பதற்காக, பரமபதத்தில் இருந்து இங்கு வந்து, சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதாரம் செய்தான்; தனது கையில் உள்ள வில் மூலமாக இலங்கையை அழித்தான்; இப்படிப்பட்ட இராமனே அண்டத் தகுந்தவன் ஆவான். தங்களுக்கு நேரக்கூடிய பாதிப்பு என்னவென்று அறியாமல், தேவர்கள் இராவணனுக்குப் பல வரங்களை அளித்தனர். இதனால் தங்கள் இருப்பிடங்களையும் அவனால் இழந்து, வேறு கதியில்லாமல் எம்பெருமானின் திருவடிகளின் விழுந்தனர். இவர்களைக் காப்பாற்றும் கடமை எம்பெருமானுக்கு உள்ளது அல்லவா? ப்ரம்மன் முதலான தேவர்கள் தங்களது வரபலம் என்பதன் மூலமாகவே இலங்கையைச் சுற்றி அரண் அமைத்துவிட்டனர். இப்படிப்பட்ட இலங்கையை எம்பெருமான் தனது ஸங்கல்பம் மூலமாகவே அழித்திருக்கலாம். அப்படிச் செய்தால், இதனைச் செய்தது யார் என்று உலகம் அறிந்து கொள்ளாது என்பதற்காகத் தனது கையில் உள்ள வில் கொண்டு, அனைவரும் காணும்படியாக இலங்கையை அழித்தான். இப்படிப்பட்ட அவன், நீங்கள் அவனை அடையத் தடையாக உள்ளவற்றை நீக்கி, உங்களைக் காப்பான்.

(தேவனே) - இராவணவதை நேரத்தில், கையில் வில்லும் அம்புமாக நின்று, ஒப்பற்ற வீரனுக்கே உள்ள அழகுடன் நின்ற ஒளியை உடைய இராமனே, உங்களால் அண்டத் தகுந்தவன் ஆவான்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்